

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж бр. 335/10
Дана 10.02.2010. године
Б Е О Г Р А Д

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Тамаре Узелац – Ђуровић, председника већа, Добриле Страјина и Весне Митровић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије – Управе царине, чији је законски заступник Републички јавни правобранилац, са седиштем у Београду, Немањина 22-26, ради накнаде штете, вредност спора 2.451.151,43 динара, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог општинског суда у Београду П.бр.8011/06 од 17.05.2007.године, у седници већа одржаној 10.02.2010.године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Првог општинског суда у Београду П.бр.8011/06 од 17.05.2007.године и предмет враћа Првом основном суду у Београду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 2.451.151,43 динара са законском затезном каматом почев од 03.12.2003.године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом извршења (став први изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 237.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења (став други изреке).

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу члана 372. ЗПП,

Апелациони суд је нашао да је жалба основана.

Према разлозима првостепене пресуде тужилац је био регистрован да обавља делатност јавног превоза роба у друмском саобраћају својим превозним средствима и то на основу решења Секретаријата за привреду и финансије Општине Бар број 034 – 91 од 06.03.1995.године. Овлашћени радници тужене су 16.12.1998.године од ангажованих радника тужиоца, на основу решења Комисије за прекршаје – царинарнице Београд II – 151/99 од 12.04.2000.године одузели тегљач марке __, прикључно возило марке __, полуприколицу марке __, власништво тужиоца, као и возило марке __ власништво ББ, које је тужилац унајмио за потребе превоза, док је против тужиоца покренут и вођен прекршајни поступак који је окончан правноснажним решењем Савезног већа за прекршаје ПЖЦ бр. 732/00 од 17.10.2000.године, тако што је поступак против тужиоца обустављен, сходно члану 125. став 1. тачка 1. ЗПСП, уз налог да се одузета превозна средства врате власницима, сходно члану 130. став 3. истог закона. На основу напред наведеног решења тужилац је наведена одузета возила преузео од тужене 18.01.2001.године. Како од времена одузимања возила до времена њиховог враћања тужилац није обављао превозничку делатност, то од тужене потражује штету у виду изгубљене добити, а коју висину је првостепени суд утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака СС од 02.12.2003.године, из ког налаза произилази да је висина изгубљене добити за тужиоца за период од 16.12.1998.године до 18.01.2001.године износила на дан давања налаза и мишљења 2.451.151,43 динара, а при ком налазу је судски вештак остао и при достављању доказа потврде Пореске Управе РЦГ – подручне јединице Бар од 06.11.2006.године и решење Дирекције јавних прихода РЦГ - филијале Бар од 23.03.1998.године, па је првостепени суд обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде штете исплати наведени износ са законском затезном каматом од дана вештачења до исплате.

Међутим, по налажењу Апелационог суда, основано се жалбом тужене указује да се за сада не може прихватити закључак првостепеног суда да је тужена у обавези да тужиоцу накнади штету у виду измакле користи у смислу члана 189. став 3. Закона о облигационим односима, јер првостепени суд није правилно применио напред наведену одредбу, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Наиме, чланом 189. став 3. Закона о облигационим односима предвиђено је да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем, а из које одредбе произилази да би тужилац могао да потражује штету по основу измакле користи због некоришћења покретне ствари није довољно да он у парници докаже да је тужена ту његову ствар држала без правног основа, нити је довољно да докаже колика се корист могла потраживати од коришћења те ствари, већ је неопходно да докаже који се добитак могао основано очекивати по редовном току ствари, а чије је остварење тужена онемогућила својом радњом, а што у конкретном случају првостепени суд није утврдио. Наиме, првостепени суд је свој закључак да тужилац од тужене основано потражује штету по основу измакле користи због некоришћења наведених возила засновао на налазу и мишљењу судског вештака, који судски вештак је приликом процене изостале добити тужиоца у периоду док су се возила налазила код тужене има у виду да приватни аутопревозници у Републици Црној Гори паушално плаћају порез (у вези чега је тужилац

накнадно доставио доказ) али сматрао да пореска уверења нису довољна за оцену измакле добити, те да Савезни огран за послове статистике у својој евиденцији нема нити један показатељ који би указао на просек пренете робе по једном теретном возилу или пређену километражу по означеном типу теретног возила, те како је тужилац регистровао обављање делатности превоза робе у друмском саобраћају у Републици Црној Гори у Бару, због чега на околност процене изостале добити тужиоца у спорном периоду битно утиче да је Бар морска лука у коју пристижу товари робе, да је крајња станице воза Београд – Бар што указује на могућност претовара робе у камионе ради превоза до крајњег одредишта, да превозник са превозним средством регистрованим у једној републици може неометано обављати превоз робе на целој територији савезне државе, то је процену изгубљене добити утврдио према ценовнику услуга „Србија превоз“ из Београда, рађених по тарифама ПЗ „Србија транспорт“ из Београда, а што је тужилац приложио у фотокопији. Међутим овакав закључак првостепеног суда се не може прихватити јер је тужилац приватни аутопревозник и паушално плаћа порез, па је првостепени суд у складу са чланом 189. став 3. Закона о облигационим односима при оцени висине измакле користи требао да има у виду да тужилац паушално плаћа порез, а што произилази из извештаја Пореске Управе - Министарства финансија Црне Горе - подручне јединице Бар, па је у том смислу требао да утврди обим превозничке делатности у периоду који је претходио одузимању наведених возила на основу пореске пријаве тужиоца о оствареној добити у години која је претходила одузимању возила и њеним упоређивањем са добити коју је тужилац пријавио у години одузимања возила, односно у годинама када су му возила била одузета, јер се на основу пореских пријава може утврдити разлика у оствареној добити у спорном периоду и извести закључак да ли је тужилац трпео штету због задржавања возила и ако трпи које је могуће ангажовање возила тужиоца у односу на остварену – пријављену добит.

Стога како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено, то је Апелациони суд сходно овлашћењу из члана 377. став 2. ЗПП одлучио као у изреци овог другостепеног решења, а укинута је и одлука о трошковима поступка јер иста зависи од одлуке о главној ствари.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења, тако што ће потпуно и правилно утврдити чињенично стање, односно имати у виду одредбу из члана 189. став 3. Закона о облигационим односима тј. да се при оцени висини измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије остварење је спречено штетниковом радњом или пропуштањем, те с тим у вези имати у виду да је тужилац паушално плаћао порез, те да се закључак о могућем ангажовању тужиоца може извести само на основу обима превозничке делатности у претходном периоду, односно на основу пореске пријаве тужиоца о оствареној добити у години која је претходила одузимању возила и њеним упоређивањем са добити коју је тужилац пријавио у години одузимања возила, односно на основу пореских пријава се може једино утврдити разлика у оствареној добити у овом периоду и извести закључак да ли је тужилац трпео штету због задржавања возила у недостатку других доказа (рачуна, извода са рачуна), те уколико је трпи које је могуће ангажовање возила тужиоца у односу на остварену пријављену добит, па у складу са овлашћењем из члана 299. ЗПП од тужиоца захтевати да се изјасни и

предложи доказе поводом свих околности на које је указано овим решењем (водећи рачуна о терету тврдње из члана 220. и терету доказивања из члана 223. ЗПП), а уколико утврди да је тужилац претрпео штету у висини измакле користи, исту утврдити према ценама у време доношења судске одлуке, у смислу члана 189. став 2. Закона о облигационим односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Тамара Узелац - Ђуровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић